

ren eller Bestyreren (§ 2 og § 3) overdragen til Selveiendom imod fuldständig Erstatning, saaledes som de følgende Paragrapher af denne Lov bestemme. Dette gjælder saaledes ikke blot om det under Hovedgaarde henhørende Bøndergods, men ogsaa om det, der tilhører de i § 3 ommeldte Embeder og offentlige Stiftelser, samt om alle andre Bøndergaarde, der hidtil efter Anordningerne, saasom i de Forhold, der omhandles i Frd. 15de Mai 1834, § 2, og Frd. 25de Novbr. 1831, § 3, jfr. Frd. 23de Marts 1845, §§ 3 og 15, have været henregnede til det egentlige Fæstegods, hvorimod denne Lov ikke er anvendelig paa Selveier- og Arvesæstegaarde, om de end for Tiden ikke drives af Eierne selv, men af disse, i Genhold til Plac. 7de Juni 1806, ere bortfæstede til Andre.

Den samme Ret, som ovenfor er tillagt Fæsteren, skal ogsaa tilkomme den, der har en saadan Gaard i Forpagtning paa et vist Aaremaal, overensstemmende med Frd. 15de Juni 1792, § 11.

Den, der har Panteret eller anden reel Sikkerhedsret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre saadan Overdragelse.

Dog skal den i nærværende Paragraph Fæsterne hjemlede Ret kun være gjældende med de Indskrænkninger, som følge af de i §§ 9, 10, 11, 12 og 13 indeholdte Bestemmelser.

§ 9.

Har Eieren eller Besidderen af saadant Fæstegods eller, forsaavidt han har faaet samme ved Arv eller ifølge fideicommissarisk Bestemmelse, hans Formand eller Formand i Besiddelsen, inden Begyndelsen af Aaret 1855, ifølge frivillig, underhaanden affluttet Overenskomst, ved Skjøde eller thinglæst Kjøbecontract, til Fæsterne eller deres Enker eller deres Livsarvinger eller Svigerbørn, til fuldständig Eiendom eller Arvesæst med Ret til at pantsætte og sælge, overdraget mindst en Fjerdedeel af det Hartkorn, som samtlige Fæstegaarde under Godset eller det samlede Lehn, Stamhus eller Fideicommiss udgjorde den 1ste Januar 1845 — derunder dog ikke indbefattet, hvad der siden den Tid er overdraget til Selveiendom eller Arvesæst enten underhaanden til Andre end de fornævnte Personer, eller ved offentlig Auc-

tion — da skal den i § 8 hjemlede Afgang til at fordre Afløsning af det tilbagestaaende Fæstegods mod ham først kunne gøres gjældende fra Begyndelsen af Aaret 1860.

Har han inden den Tid paa lige Maade overdraget ialt Halvdelen af Fæstegodssets fornævnte Hartkorn, udsættes denne Rets Anvendelse imod ham endvidere indtil Begyndelsen af Aaret 1863.

Ere inden den Tid paa samme Maade ialt tre Fjerdedele af Bøndergodset overgaaede til Selveiendom eller Arvesæst, da kunne Fæsterne af de tilbagestaaende Gaarde først forlange sig disse overdragne efter Taxation fra Begyndelsen af Aaret 1865.

Forestaaende Bestemmelser skulle ogsaa finde Anvendelse paa Bestyrererne af Kirker, Hospitaller, Klosters og andre offentlige Stiftelser, hvortil der hører Fæstegods.

§ 10.

Den Eier, Besidder eller Bestyrer, som vil gjøre den i foregaaende Paragraph hjemlede Ret gjældende, har derom inden Udløbet af fornævnte Tidsfrister til vedkommende Amtmand at indgive et til Indenrigsministeriet stilet Andragende, ledsaget af Attester fra vedkommende Retskrivere og andre Beviisligheder, saavel om det Hartkorn, samtlige vedkommende Fæstegaarde efter fornævnte Regler udgjorde ved Begyndelsen af 1845, som om de senere foregaaede Overdragelser. Indenrigsministeren skal da uden Ophold ved sin Resolution afgjøre, om Lovens Betingelser ere opfyldte, hvorom saavel Eierne som samtlige Fæstere skulle underrettes. Indtil saadan Resolution er falden, skal Amtmandens Tilstaaelse for Andragendets betimelige Indlevering være tilstrækkelig til at suspendere Afsløsningsrettens Anvendelse.

§ 11.

Differ Eieren, Besidderen eller Bestyreren af saadant Fæstegods, uden at være i det i § 9 omhandlede Tilfælde, dog at erholde Udsættelse med Anvendelsen af den i § 8 hjemlede Afsløsningsret, da har han inden Begyndelsen af Aaret 1855 til Amtmanden at indgive en nøiagtig Fortegnelse over samtlige under Godset, Lehnet, Stamhuset, Fideicommisset eller